

DE DROOM

KORT
ROTTERDAMS

Beeld: © Marwan Magroun, 2017

Said El Hankouri
Het Lyceum Rotterdam

Ik heb net boodschappen gedaan. Dit is al een grote stap naar verandering, denk ik. Ik lach erbij, maar ik ben er echt wel serieus over. Het verleden laten voor wat het is, dat is het enige waar ik aan denk. Ik ben net vrij. Ik heb een straf van zeven maanden uitgezeten. Verspilde tijd. Dat laat ik me niet nog een keer gebeuren. Ik zet een stap in de richting van een beter leven. Ik koop een kaartje voor de metro in plaats van over het hek te springen. Dat zou vroeger zeker weten wel gebeurd zijn. Toen vond ik het een ramp om een kaartje te kopen.

Rijnhaven. Ik kijk naar de overkant, naar de Kop van Zuid, de mooie appartementen, de perfecte kantoorbanen. Het perfecte leven. Een eigen appartement met een eigen auto in de garage en een leuke baan. Dat is het enige waar ik nu naar streef. Ik hoop het in de toekomst te kunnen halen. Want mijn verleden hoef ik niet meer.

Ik zie alle lichten die aanstaan in de appartementen terwijl ik hier op het perron sta te wachten op het openbaar vervoer. Dat is het eerste wat moet veranderen denk ik bij mezelf. Ik moet een auto hebben. Het openbaar vervoer daar kan ik echt niet mee reizen. De drukte in de metro's en dan nog op zo'n warme dag. Alle zwetende oksels, alle mensen in de metro die ruiken naar zweet. Dat wil ik echt niet meer, denk ik bij mezelf.

Ik weet ook wel dat ik veel moet veranderen om te komen waar ik wil komen. Dat is alles waar het om draait en het gaat me lukken. Daar komt de metro, ik stap in en weet dat alles vanaf nu op de juiste manier zal gaan.

De volgende halte moet ik er al uit. Maashaven. Eén halte maar en ik zie al meteen hele grote verschillen van de mooie appartementen naar dicht op elkaar gebouwde flats. Ik loop richting huis, maar onderweg zie ik een vechtpartij. Ik loop erop af en voor ik het weet loop ik op een stoot van een jongen. Ik raakte betrokken bij de vechtpartij. Ik blijf niet stilstaan en deel rake klappen uit. Door de adrenaline weet ik niet wat me overkomt. Voor ik weg kon rennen, zat ik al in de handboeien. De politie was al gearriveerd en arresteerde me.

Voor de zoveelste keer in mijn leven zit ik in een politiebusje. Onderweg naar het bureau weet ik dat het me nooit gaat lukken.